

A Magyar Szocialista Munkáspárt küldöttsége, amely Biszku Bélának, az MSZMP Politikai Bizottsága tagjának, a Központi Bizottság titkárának vezetésével részt vett az Olasz Kommunista Párt XI. kongresszusán, csütörtökön hazaérkezett Budapestre. A küldöttséget megérkezésekor Szirmai István, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára fogadta. (MTI)

Régi recept, hogy ahol a gazdasági eredmények jók, ott a pártalapszervezet polgári-nevelő tevékenysége, szervező és mozgósító ereje is friss és eredményes. Nos, ma a kiskundorozsmai József Attila Tsz tavalyi termelési eredményeinek illyenszerű "értékelését" elfogadjuk, akkor a tsz pártalapszervezetéről elismeréssel szólhatunk.

A zárszámadási előzetes
zt mutatja, hogy az éves
öldművelő munka 5 millió
00 ezer forint (vagyis 700
zer forinttal többet a ter-
ezettnél) felosztási alapot

teremtett. És milyen körülmények között! Négyezeröttszáznyolc hold termését vitte el az időjárás. Az állattenyésztés viszont 3 millió 500 ezer forintot, a szőlő-, gyümölcs és kertészet 1 millió forintot, az olajlen 396 ezer forintot hozott. Együttesen hétszáznyolcszáz ezer forinttal többet jövedelmeztek, mint terveztek. Becsülettel teljesítették szerződéses kötelezettségüket, mintegy 590 sertést, illetve hizómarhát (azaz 140 darabbal többet) adtak át a felvásárló szervezeteknek. 28 vagon árugabona tervüket is megoldották 4 vagonnal. A számvetéshez

tartozik az is, hogy saját erőből 300 ezer forintot ruháztak be, az építkezésekre és gépek vásárlására.

Kétségtelen, mindez a szövethetési gazdák — köztük a kommunisták — szorgalmát, fáradozását dicséri. A pártalapszervezet feléves szervezeti életének dokumentumai (beszámolók, jegyzőkönyvek) csak megerősítik ezt a megállapítást. Rendszeresen megtartott taggyűlések napirendjén mindig helyet kapott a küszöbön álló idénymunkák vitája. A közös munka szervezésében tehát részt vállaltak a kommunisták.

Van azonban egy árnyoldala a szervezeti életünknek: a problémamentesség. Hiába kutattam egy-egy bátor, vérbeli hozzájárulás után, nem találtam. Ez a csend, ez az „egyhangú egyetértés” már-már a közömbösség árnyát sejteti. Hiszen mindenki tudja, egy ilyen népes tsz-közösség nem olajozott golyócsapágyon működik. Vajon, a taggyűlések beszámolóit szolgáltattak-e vitatémát és bátorítást? A dokumentumokból ez nem derül ki. Inkább általánosságokban beszélték, mint a valóságos helyzet konkrét elemzésének szellemében.

A féléves munkatervben találtam néhány érdekes témát. Mint például a párttagok kötelessége, magartatása, példamutatása, vagy kommunisták és a tsz-tagok kapcsolata... A beszámolókból azonban jórészt elcsikadtak, általános megállapításokba fulladtak ezek a témák. Hiányzik belőlük az elemző készség, a valóság alapos kritikai feltárása. A fiatal, jószándékú párttitkár megjegyezte: számára a beszámoló csak vázlatul szolgált, az ide tartozó életanyagot élő szóban mondja el. Kételkedem módszere hatékonyságában, hiszen a rögtönzés (ami egyben az elemzés mélységét és tárgyilagosságát sem nélkülözheti) még a széleslátókörű, tapasztalt, jó beszélőképeségű vezetők számára is merész vállalkozás.

A központi bizottság ideológiai irányelvei fokozott politikai-nevelő tevékenységet kérnek a tsz-ek pártalapszervezeteitől. Közösségi szemléletű embereké kell formálni a szövetségi gazdaságát. A tsz-demokrácia „házon belüli” kérdéseivel — melyeket olyannyira hangsúlyoztak az ideológiai irányelvek — lényegében nem foglalkozott a pártalapszervezet. A József Attila Tsz-ben tapasztalt, kommunista gazdasági vezetők vannak, a községi pártbizottság élén kommunista hitben és becsületben megőszült ember áll; nos adjanak több segítséget a közös gazdaság fiatal párttitkárának a tartalmasabb, sokoldalúbb pártélet megteremtésében.

dálkodási lehetőségekben kell

Normális formájú parasztház egy Szege környéki faluban. Aprócska ablak néz vakxin utcára, a tágas portát mindenféle gíz-gazból összetákolta kerítés fogja körül. A baromfiudvarra nyíló konyhaajtó sarkig tárva, a tyúkok, libák kedvükre masíroznak be a tésztát gyűrűgazzdasszony lába alá. Az asztalon egész halom kormos edény, a falakról nemcsak a méz, hanem a vakolat is hullni készül. A nedves, döngölt agyagpadlón mosdatlan kisgyerek mászkál gajdola-s látszólag fel sem veszi, hogy a gunár tisztálkodás csőrével az arcát bódósi.

az okot keresni? Készségtelen, hogy — mondjuk — az észbaraktermő területeken dúsabbak a jövedelmek, mint ott, ahol a szántóföldi művelés dominál, s ennél fogva kisebb gond a kényelem és a higiénia megteremtése. Csakhogy az említett példa is tanúsítja, hogy nem erről van szó. Néha a tehetősebb paraszti otthonok némelyikében is zavartalanul tenyészik a jóízűt bántó, az egészséget veszélyeztető tunyaság, ugyanakkor sok-sok nehézkesebben boldoguló család fészke mindig ragyog a tisztaság, az életöröm fényétől. Azt könnyű megállapítani, hogy a tulajdonos, aki ad valamit magára, nemcsak tapaszt, hanem meszel is. De a jó példa miért hagyja hidegen a szomszédját, akinek csak az a fontos, hogy a nyakába ne csurogjon az eső? A pénzt sajnálja? A homályos, pókhálós ablakszemek megtisztítása, a házkörüli sóprógetés és takarítás nem pénz, hanem igény és önbecsülés kérdése elsősorban. Igény az egészségre, a boldogságra törekvésekre, amennyire erőnkől futja.

De hol és mikor ébred fel az igény az emberekben? Míképpen jut el odáig, hogy létszükséglet legyen számára a tisztaság és élni tudjon a szocializmus nyújtotta lehetőségekkel?

Még nem minden házban ismerik a korszerű lakáskultúrát, jóllehet a sajtó, a rádió, a tv egészségügyi tanácsadásait a búboskemencék mellett is egyre többen hallgatják már: a villany a fénnel együtt a tudást szállítja az igénylőknek. Az igényt azonban fel kell ébresztetni, s erre a legfejlettebb technikánál is alkalmasabbnak látszik a személyes felvilágosítás. Annak az embernek, aki az „apámnak jó volt, nekem is jó” felfogás alapján valóságos rabja a nemzedékeken át leülepedett rossz szokásoknak, eleinte nehezebben lehet hasznos segítőtársa általános igazságaival a rádió. Gyakran oda sem figyel a hangszóróból jövő jótanácsra, vagy ha néha igen, akkor úgy véli, hogy az nem neki szól. Ezért nem ártana, ha a kózségi orvos, vagy akár a társadalmi szervezetek egy-egy képviselője időnként betérne minden elhanyagolt házba és „alapfokon” kezdené el az emberi igények ébresztgetését.

Előbb vagy utóbb bizonyosan megértik: a takarítás és a mosakodás nem luxus, hanem elemi társadalmi követelmény. És akkor több reményünk lehet arra, hogy a berozdásodott ablakokat is kitárják majd a napfénynek és a friss levegőnek.

Talán mégis az eltérő gazdálkodási lehetőségekben kell

F. NAGY ISTVÁN

Barátkozás, szíves vendéglátás színhelye volt tegnap az újszegedi kenderfonógyár. Népes vendégsereg kereste fel a magyar kenderfeldolgozó ipar központját: harmincöt szovjet turista látogatta meg a Tiszaparti gyárat.

A szívélyes fogadtatás után a munkatermekbe vezetett a vendégsereg útja. Sokan most láttak először érdekes és fonógépeket, ezért érdekesnek ígérkezett a kirándulás. Amikor a látogatók szót váltottak a munkásokkal és megtudták, hogy a ponyvákban és kender-szövetekből jelentős mennyiséget a Szovjetunióba exportál az üzem, még bensőségesebbé vált a hirtelen szűvódott ismeretség.

A termelésen és munkán kívül, mint jó ismerősök-
néi szokás sok minden szó-
ba került. Az apróbb és sze-
mélyes jellegű témák után
a politikai kérdésekről be-
szélgettek. S az egyszerű
munkásemberek között mi-
ről is lehetett volna szó,
mint a nyugodt, békés élet
biztosításának lehetőségé-
ről, vagyis az aktuális kül-
politikai helyzet mérlegelé-
séről.

— Kihívás a népek ellen,
amit az amerikaiak művel-
nek Vietnamban — mondták oroszul és magyarul

szinte egyszerre. E beszélgetés során könnyű dolga volt a tolmácsnak. A szavak, az arcok rezdülése egyformán „beszélt”.

Az ujszegedi gyár munkásai levelet fogalmaztak az Országos Béketanácsoshoz. Egyszerű szavakkal és mély felháborodással tiltakoztak az amerikaiak vietnami háborúja ellen. Az üzem pártalapszervezetei taggyűlésen beszélték meg a levél tartalmát és mindenki aláírta azt. A szöveget vendégek nevében a csoport vezetője ugyancsak a levél aljára írta a nevet.

— Jó érzés, hogy távol hazánktól ennyire egyetértő barátok között vagyunk — nyújtották kezüket a szovjet vendégek.

A jó barátság jele persze nem csupán ebben a momentumban jelentkezett. Az újszegedi gyár vezetői elmondták a vendégeknak, hogy figyelemmel kísérik a szovjet textilipari dolgozók erőfeszítéseit, és nem közböbs számukra az sem, hogy a Szegedről küldött kenderszövetekkel hogyan vannak megelégedve.

Az együttműködés és segítség szép példájáról is számot adhattak az újszegedi gyár vezetői. Elmondták, tu-

domásuk van arról, hogy a Szovjetunióban a dolgozók széles körű munkaversenyt kezdeményeztek és felajánlásokat tettek az SZKP közelgő XXIII. kongresszusának tiszteletére. Nemrégiben a magyar külkereskedelmi szervekter levélben keresték fel a szovjet partnereket és kérték, ha lehetséges tíz nappal előbb szállítsák le az első negyedévben esedékes exportot, mert ezzel is segíthetik a szovjet munkások felajánlásainak teljesítését.

A gyár műszaki kollektívája alaposan megvitatta lehetőségeit és számvetést végzett: képesek-e teljesíteni a kérést. Tegnap döntöttek, hogy a március 31-én esedékes szállítási feltételnek tíz nappal előbb, március 20-án eleget tesznek.

Lehet, hogy a vendégek között egyetlen textilipari dolgozó sem volt, mégis jó érzéssel nyugtázták az újszvediek gesztusát. Amikor búcsúdzsára került a sor, a kézfogásokból érződött, hogy a személyes ismeretség nem gátja az igaz barátságának, mert a barátságot meghatározza az az út, amelyen haladnak az emberek.

Gazdag István

Az AKÖV ingajáratban közlekedtetni a buszokat Szeged és Szőreg között. A szőregi, községen belüli útvonallal azonban vihar támadt. A kérdés, amelyben pró és kontra különféle beadványok futottak be aláírások százaival a szőregiekétől: az Árpád utcán közlekedjenek-e a járatok, vagy megszüntve az Árpád utcán is és a Petőfi utcán is?

Sokan az AKÖV-öt szidják, amiért rövid időn belül immár harmadszor, legutoljára február 1-i hatállyal módosította a község belterületén az autóbuszok nyomvonalát. Ezért pedig egyáltalán nem hibáztható az AKÖV, mert aszerint járt el, ahogyan a szőregi tanács, illetve annak végrehajtó bizottsága vezető tisztviselői kérték. Természetesen a végrehajtó bizottság minden esetben a lakosság érdekeire hivatkozott.

Most az Árpád utcán és a Petőfi utcán arányosan közlekednek a járatok, s nincs kisegítő busz a Petőfi utcán. Pusztán tényként állapítjuk meg, hogy az Árpád utcán jártak tíz éven át a kocsik, s a Petőfi utcán kisegítő járat volt. Az Árpád utcát több millió forintos költség korszzerűstették, hogy alkalmassá váljék a megfelelő közlekedésre. A Petőfi utcai rendes járatot néhány száz, míg az Árpád utcai rendes járatokat mintegy ezer aláíró kérte, s az ügy-

ben szerkesztőségünkhez fordultak. Az Árpád utcai járatokkal az indok: Szőreg a községfejlesztési alából kétszer is hatalmas összeget áldozott az út aszfaltozására, most, amikor végre kifogástalanul alkalmas a közlekedésre, a lakosság többsége jogosan háborodik fel, hogy a minden más beruházást fölemészítő út elkészülte után az nem szolgálja célját. Az út korszerűsítésénél különben a szőregiek jelentős társadalmi munkát is végeztek.

Hogy hol járjanak a buszok a község belterületén — ennek eldöntése a szőregiekre, a helyi tanácsra tartozik. A jelenlig helyi útvonnallal kapcsolatban azonban nem hagyható szó nélkül, hogy a szőregi tanács végrehajtó bizottságának több vezető tisztségviselője megengedhetlenül megsértette a demokratizmust, a tanács-törvényt.

Hogyn? A buszok helyi nyomvonalának kérdését a szögri tanács januári ülés tárgyalta. Ott az a határozat született az utazó lakosság többségének érdekében, hogy a rendes járatok az Árpád utcán, míg a kisegítőjárat a Petőfi utcán közlekedjék. Ez igen rövid ideig így is volt, mert így kérte a szögri tanács végrehajtó bizottsága az AKÖV-től. Ezután azonban a végrehajtó bizottság néhány vezető tisztviselője felrúgta a ta-

nács határozatát, mivel kérelmek érkeztek be hozzájuk a Petőfi utcai járatra. Átiratot küldtek hát az AKÖV-höz, s jelenleg ennek megfelelően járnak most a buszok a belterületen. Mert mint a szőregi tanács vb elnöke mondotta: a végrehajtó bizottságnak egyformán édes gyermeke az Árpád utca és a Petőfi utca. Ez természetes, helyes, s elismerjük mindazt, amit a szőregi tanács végrehajtó bizottsága is a lakosság érdekeiért tett. A végrehajtó bizottságnak azonban — mint a tanács végrehajtó szervének — nem volt joga eltérnie a tanácsülés határozatától, utasításától, még a busz nyomvonalának kérdéseiben sem.

Ha időközben a vb egyik-másik tisztségviselője úgy látta, hogy a buszok közlekedési nyomvonalra esetleg korrekcióra szorul, akkor ezt ismét meg kellett volna tárgyalniuk a tanácsülésen, és az ott hozott döntés szerint eljárniuk. Ez azonban helytelenül és sajnálatosan elmaradt. Pedig nyilvánvaló: a tanács által hozott határozatot csak a tanács változtathatja meg, annak végrehajtó bizottsága nem.

Mi a megoldás? Tárgyaljon újból a buszközlekedésről a szőregi tanács, s a község lakói többségének érdekei szerint döntsön. De most már véglegesen!

Morvay Sándor

A Művelődésügyi Minisztérium tájékoztatása szerint az 1966—67-es oktatási évb-
nek mintegy 66 000—67 000 fiatal vesz-
nek fel a különböző típusú középiskolá-
nappali tagozatának első évfolyamaira.
Előreláthatólag a gimnáziumokban körül-
belül 40 000, a szakiskolákban 15 000, a
technikumokban pedig mintegy 10 000 el-
sősnek tudnak helyet biztosítani.

Az általános iskolák nyolcadik osztá-
lyaiban már lezajlottak a pályaválasztás-
sal kapcsolatos értekezletek, amelyeken
az osztályfőnökök a legfőbb tudnivalókat
beszélték meg a szülőkkel. A napokban
kézhez kapják a nyolcadikos diákok szü-
lei a jelentkezési lapot, amelyre beírják,
hogy gyermekük hol kíván továbbtanulni.
A lapot az általános iskola az első helyen
megjelölt oktatási intézménynek küldi
meg, legkésőbb március 1-ig. A szakmun-
kástanuló-iskolákban, a művészeti irányú
középiskolákban és a technikumokban
felvételi, valamint pályaválmassági vizs-

ga tartható. A gimnáziumok matematika, matematikai-programozó osztályaiban felvételi vizsgát kell tartani. Azokban a gimnáziumokban és szakiskolákban, ahol túljelentkezés van – a helyes kiválasztás érdekében – tájékoztató jellegű beszélgetéseket folytathatnak a jelentkezőkkel. Mindezeket április 10-ig kell lebonyolítani.

A technikumok — a közgazdasági technikumok kivételével — a fel nem vett tanulók jelentkezési lapját április 15-ig továbbítják a második helyen megjelölt iskolába. A szakközépiskolákban, a közgazdasági technikumokban, a gimnáziumokban, valamint a gép- és gyorsíró iskolákban április 30-ig döntenek a felvételekről.

A középiskolába fel nem vett tanulók lapjait az illetékes tanács művelődésügyi osztályának küldik meg, május 15-ig. A felvételi kérelmekre a tanács művelődésügyi osztálya június 15-ig ad választ.